

Sygn. akt II Ka 250/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Andrzeja Boruty

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2021 r.

sprawy **L. B.**

oskarżonego z art. 157 §1kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 20 stycznia 2021 r. sygn. akt II K 397/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 250/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20 stycznia 2021r. w sprawie II K 397/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>Obrońca oskarżonego wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a mianowicie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, jednostronnej oceny dowodów oraz przyznanie waloru wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego H. B. w zakresie popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu spowodowania obrażeń ciała u pokrzywdzonego, podczas gdy mając na uwadze całościową sytuację rodzinną Państwa B., trwający konflikt oraz dotychczasowe niewłaściwe zachowanie pokrzywdzonego H. B. wobec syna Ł. B. i pozostałej rodziny, a przede wszystkim okoliczność, że pokrzywdzony był pod wpływem alkoholu i zgłosił się na pogotowie dopiero dnia następnego od doznania obrażeń, jego zeznania nie mogą stanowić pełnego i wiarygodnego dowodu w sprawie; - art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów oraz przyznanie waloru wiarygodności 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

zeczności pokrzywdzonego H. B. w zakresie popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu kierowania gróźb, podczas gdy całościowa ocena sytuacji rodzinnej Państwa B. oraz dotychczasowego niewłaściwego zachowania pokrzywdzonego H. B. wobec syna Ł. B. i pozostałej rodziny nie pozwala na przyjęcie, iż wypowiedane przez oskarżonego słowa i ewentualne groźby z jego strony wzbudzały w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione;

- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów i bezpodstawne odmówienie pełnej wiarygodności wyjaśnień złożonych przez oskarżonego w zakresie popełnienia przez niego zarzucanych mu czynów, podczas gdy z wyjaśnień jego wynika, że relacje w rodzinie nie były poprawne i to ojciec zachowywał się nagannie, awantury były na porządku dziennym, zatem trudno jest uznać, aby wypowiedane przez niego słowa i ewentualne groźby mogły wzbudzić w ojcu uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione oraz mając na uwadze zachowanie pokrzywdzonego oraz spójne wyjaśnienia oskarżonego nie można przyjąć, iż spowodował on wymienione w zarzucie obrażenia ciała u pokrzywdzonego;

- art. 7 kpk poprzez przyjęcie, iż zeznania świadków T. R., T. O. stanowią pełnowartościowy dowód w sprawie w sytuacji, gdy nie byli oni bezpośrednimi świadkami zdarzenia, nie mieli wiedzy odnośnie całościowej sytuacji rodzinnej stron oraz odmowę wiarygodności zeznań świadka K. B. w sytuacji, gdy świadek ten jako osoba najbliższa najlepiej znała sytuację rodzinną

	stron i ich wzajemne zachowania wobec siebie.
Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>W ocenie Sądu Okręgowego zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala zatem przyjąć, iż w niniejszej sprawie Sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, co przemawia za nietrafnością zarzutów podnoszonych w tym zakresie w wywiedzionej w niniejszej sprawie apelacji. Ze szczególowej analizy zgromadzonego materiału dowodowego oraz przedstawionych w uzasadnieniu wyroku motywów, jakimi kierował się Sąd I instancji oceniając tenże materiał dowodowy, wynika, iż dokonana przez Sąd Rejonowy w Siedlcach ocena dowodów jest zgodna z wymogami płynącymi z kodeksu postępowania karnego. Sąd I instancji w prawidłowy sposób zebrał i ocenił dowody oraz okoliczności ujawnione w toku postępowania, a na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Nie budzi także wątpliwości, że postępowanie w przedmiotowej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo, a ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów logicznych i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów.</p>	

Sąd ten szczegółowo wskazał dowody, którym dał wiarę oraz wyjaśnił, z jakich powodów na taką jego ocenę zasłużyły. Wskazał również dowody, którym waloru wiarygodności odmówił oraz przekonywająco wyjaśnił, z jakich przyczyn na wiarę nie zasługują. W ocenie Sądu Okręgowego w Siedlcach ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy są zatem prawidłowe.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż apelujący bezzasadnie zarzucił Sądowi Rejonowemu stronniczość w zakresie oceny wyjaśnień oskarżonego, przyjmując za wiarygodną wersję zdarzeń wskazaną przez pokrzywdzonego. Stanowisko to pozostaje nietrafne, gdyż Sąd bardzo wnikliwie i z wielką ostrożnością ocenił zeznania poszczególnych świadków, nie premiując jednak wartości dowodowej żadnego z nich, oceniając na równi wszystkie dowody. Sąd trafnie wskazał motywację świadków, którzy zeznawali na korzyść poszczególnych stron postępowania i na podstawie tego oceniał ich wiarygodność, a przez to przydatność w odniesieniu do stwierdzenia, czy rzeczywiście doszło do negatywnych zachowań oskarżonego, wymierzonych w pokrzywdzonego. W tym zakresie Sąd wskazywał, która część zeznań jest wiarygodna, a która ich część na wiarę nie zasługuje. Ocena tych dowodów była wszechstronna, obiektywna i w żaden sposób nie była nacechowana negatywnym nastawieniem do oskarżonego. W tym zakresie spełniała wymogi wszystkich obowiązujących tym zakresie przepisów. Motywacja poszczególnych świadków składających zeznania takiej a

nie innej treści nie miały wpływu na stanowisko Sądu w zakresie wykazania, czy w niniejszym wypadku doszło ze strony oskarżonego do zachowań wyczerpujących znamiona z art. 157 § 1 kk i art. 190 § 1 kk. W błędzie pozostaje apelujący twierdząc, iż Sąd I instancji procedując w niniejszej sprawie nie uwzględnił sytuacji rodzinnej stron postępowania. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż w rodzinie B. od wielu lat panuje konflikt, a jego strony wzajemnie dopuszczają się względem siebie negatywnych zachowań. Tak też miało miejsce w niniejszym wypadku, kiedy oskarżony stając niejako w obronie matki i siostr dopuścił się względem swojego ojca przemocy w postaci użycia siły fizycznej, co skutkowało u pokrzywdzonego obrażeniami ciała określonymi w art. 157 § 1 kk. Sąd Rejonowy nie negował tego, iż pokrzywdzony był karany za znęcanie się nad rodziną i odbywał z tego tytułu karę pozbawienia wolności. W rodzinie przeciwko H. B. była także wszczęta procedura Niebieskiej Karty. Rodzinne tło krytycznych zdarzeń z niniejszej sprawy miało, wbrew twierdzeniom apelującego, znaczący wpływ na ustalenia jej stanu faktycznego, co nie zmienia jednak przyjętego prawidłowo przez Sąd I instancji stanowiska co do sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów. Podkreślenia jednak wymaga, iż negatywne zachowania, jakich dopuszczał się na przestrzeni lat H. B. w stosunku do członków swojej rodziny, nie usprawiedliwiają napastliwych zachowań oskarżonego, wskazanych w akcie oskarżenia. Apelujący powołuje się w uzasadnieniu swoich zarzutów co do zaskarżonego

wyroku, iż całokształt w/w negatywnych zachowań H. B. na przestrzeni lat stanowił prowokację dla zachowania oskarżonego. Nie bez znaczenia w tym zakresie pozostawać miała okoliczność, iż oskarżony w czasie zdarzenia z dnia 27 stycznia 2020r. miał być nietrzeźwy, jak to często bywało w jego przypadku po powrocie do domu. Oskarżony bowiem, jak sam potwierdził, pomieszkuje u swojej konkubiny, a w domu rodzinnym bywa tylko czasami. Fakt zaś, iż jego konkubiną jest siostra jego żony, z którą ma małe dziecko, dodatkowo negatywnie zaognia ich wzajemne, a już złe, relacje. Wszystkie te okoliczności choć znamienne, jednakże nie mogą stanowić usprawiedliwienia zachowania oskarżonego, nawet przy przyjęciu, iż w rodzinie tej zaburzone były wzajemnie relacje, a awantury i wzajemne wyzwiska czy groźby były niemal codziennością. Faktem pozostaje, nawet jeśli oskarżony był nietrzeźwy, iż napaść Ł. B. była w czasie jej dokonania nieuzasadniona i niewspółmierna do ówczesnego zachowania pokrzywdzonego, który pojawił się w swoim domu, nawet jeśli był nietrzeźwy i ubliżał swoje żonie i córce, jak miał to w zwyczaju, na co wskazywał oskarżony, wobec czego nie może go od tego zamachu ekskulpować. Charakter obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony w wyniku zdarzenia z dnia 27 stycznia 2020r. świadczy o tym, iż realną była wskazywana przez niego wersja. Podkreślenia w tym miejscu wymaga także fakt, iż wprawdzie oskarżony w toku swoich wyjaśnień nie przyznawał się do zarzucanych mu czynów, to jednak sam w pierwszej swojej relacji, jaką dzielił się z przybyłymi wówczas do ich domu policjantami,

wskazał, iż pobił ojca, ale zrobił to w obronie matki i siostry, nie godząc się na jego złe zachowanie w stosunku do nich. Okoliczność zaś, iż pokrzywdzony dokonał zgłoszenia swoich obrażeń dopiero nazajutrz po zajściu, także nie mogła stanowić powodu do przyjęcia, iż bardziej prawdopodobną jest wersja zdarzenia wskazywana przez oskarżonego. Wprawdzie policjanci przybyli na miejsce zdarzenia nie zaobserwowali krwi na twarzy czy ciele pokrzywdzonego, jednakże zauważyli na jego twarzy zaczerwienienia. Część z obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony, były obrażeniami kości i narządów wewnętrznych, dlatego mogły nie być widoczne gołym okiem, a rozpoznano je dopiero po przewiezieniu H. B. do szpitala i przeprowadzeniu odpowiednich badań. Pokrzywdzony tuż po zdarzeniu nie zgłaszał konieczności udzielenia mu pomocy medycznej, co potwierdzili przybyli na interwencję funkcjonariusze policji. Dopiero po kilku godzinach od zdarzenia pokrzywdzony zaczął odczuwać ból twarzy, a gdy stał się on już bardzo dotkliwy i uniemożliwiał mu sen i normalne funkcjonowanie, wezwał pomoc medyczną i następnie został zabrany przez Pogotowie (...) do szpitala. Brak jest zatem podstaw do przyjęcia, iż obrażenia, jakie zostały zdiagnozowane u H. B. w dniu 28 stycznia 2020r., powstały w inny sposób niż wskazywał, tzn. wskutek pobicia go przez syna. Żaden dowód nie wskazuje na inny mechanizm ich powstania, a niczym nie uzasadnione hipotetyzowanie w tym aspekcie należy uznać za niedopuszczalne.

Z tych samych przyczyn wskazać należy, iż pokrzywdzony mógł

obawiać się, iż wypowiedane przez syna groźby zostaną przez niego spełnione. Nawet jeśli, jak wskazuje apelujący, w rodzinie B. wysławiano się w specyficzny sposób, tj. z użyciem wulgaryzmów, wyzwisk i wypowiedaniem gróźb, to wypowiedane przez oskarżonego w dniu 24 lutego 2020r. groźby mogły wzbudzić w zagrożonym obawę, że zostaną spełnione - tym bardziej, iż tego dnia syn wypowiedając groźby wobec ojca, miał ze sobą dwa noże, co mogło wskazywać na fakt, iż może on ich przeciw niemu użyć właśnie w celu zrealizowania wypowiedanych słów. Syn już wcześniej wielokrotnie groził ojcu, jednakże przekaz z krytycznego dnia był silniejszy, wyrazistszy i miał bardziej negatywne zabarwienie. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż forma groźby nie ma znaczenia, groźba może być wyraźna lub dorozumiana. Grozić można słowem, gestem lub innym zachowaniem się, które w zamiarze grożącego ma być zrozumiane jako groźba popełnienia przestępstwa i w rzeczywistości może być tak rozumiana (wyrok SA w Lublinie z 06.02.2013r., II AKa 273/12, LEX nr 1292673). Nadto dla zaistnienia przestępstwa groźby karalnej nie jest wymagane, by jej adresat miał pewność, był przekonany, że zapowiadane zdarzenie faktycznie nastąpi. Wystarczy, że jedynie przewiduje, że groźba może się urzeczywistnić, że liczy się z taką możliwością (wyrok SA w Warszawie z 25.06.2014r., II AKa 162/14, LEX nr 1493813). Chybionym zatem w tym zakresie pozostaje stanowisko obrońcy oskarżonego, który twierdził, iż pokrzywdzony nie miał podstaw do zaniepokojenia wypowiedanymi pod jego adresem przez oskarżonego groźbami, o czym miało świadczyć jego zachowanie w

trakcie zdarzenia, polegające m.in. na tym, iż on także atakował werbalnie oskarżonego, używając także słów wulgarnych i szarpał się z nim, co potwierdzili wiarygodni świadkowie. Pokrzywdzony w rzeczywistości realnie obawiał się wypowiedzianych przez oskarżonego gróźb, gdyż po raz kolejny syn fizycznie go zaatakował, a nadto miał przy sobie noże. Nadto przybyli na interwencję policjanci także słyszeli jak oskarżony, nawet w ich obecności, wypowiada pod adresem ojca groźby, m.in. dokonania zemsty za zniszczone dzieciństwo i bicie, takie jak pozbawienia życia itp. Wskazać w tym miejscu należy, iż stopień obawy u adresata groźby, równoznaczny z zaistnieniem znamienia skutku przestępstwa określonego w art. 190 § 1 kk, jest niższy od przekonania o pewności zrealizowania zapowiedzianej groźby. Zostaje on osiągnięty wtedy, gdy zagrożony przewiduje, że groźba może się urzeczywistnić, a więc że nastąpienie zapowiadanego zdarzenia jest realne (wyrok SN z 24.06.2013r., V KK 94/13, OSNKW 2013/10/89). W niniejszym wypadku realność wypowiedzianych przez oskarżonego gróźb stała się aż nazbyt prawdopodobna wobec jego zachowania w dniu 24 lutego 2020r., kiedy doszło między stronami do szarpaniny, a oskarżony miał wcześniej przynieść do pokoju ojca dwa noże, użyciem których mu groził. Dlatego nie budzi żadnych wątpliwości Sądu to, iż oskarżony mógł czuć się realnie zagrożony spełnieniem przez oskarżonego wypowiedzianych przez niego w dniu 24 lutego 2020r. gróźb.

Nie sposób także podzielić zarzutu skarżącego dotyczącego wątpliwej dla apelującego wartości

dowodowej zeznań świadków T. R. i T. O. jako osób nie będących bezpośrednimi świadkami zdarzeń i nie posiadających obszernej wiedzy na temat sytuacji rodzinnej rodziny B.. Świadkowie ci wprawdzie, jak podnosi apelujący, nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzeń, jednakże jako osoby zupełnie postronne wysłuchali relacji poszczególnych stron zdarzeń i potem zrelacjonowali je w toku swoich zeznań. Sąd Rejonowy zeznania wszystkich świadków poddał bardzo szczegółowej, wnikliwej i przede wszystkim konfrontacyjnej analizie, przekonująco uzasadniając, z jakich przyczyn i które z nich uznał za wiarygodne. Zeznania w/w świadków jako rzeczowe, konsekwentne, tworzące logiczną całość i korespondujące z zeznaniami pokrzywdzonego i innych wiarygodnych świadków, słusznie zostały uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne, a Sąd Odwoławczy w pełni podziela tę ocenę. W podobny sposób ocenić należy nieobdarzenie walorem wiarygodności zeznań żony pokrzywdzonego, a matki oskarżonego K. B., której zeznania Sąd I instancji uznał za stronnicze. Stwierdzić bowiem należy, iż matka oskarżonego w ogólnej sytuacji rodzinnej obstawała za swoim synem przeciwko pokrzywdzonemu, była ofiarą negatywnych zachowań pokrzywdzonego, stwierdzić zatem należy bez żadnych wątpliwości, iż jej relacja nakierowana była na polepszenie pozycji swojego dziecka, a obciążenie winą za zaistniałą sytuację swojego męża, który zdradził ją z jej własną siostrą. Trudno w takiej sytuacji o obiektywizm, dlatego Sąd Rejonowy uznał zeznania tego świadka za

<p>nieobiektywne, a przez to mało wiarygodne.</p> <p>Reasumując, podkreślić należy, iż poczynione przez Sąd Rejonowy w Siedlcach ustalenia w zakresie tak stanu faktycznego, jak i winy oskarżonego Ł. B. są w ocenie Sądu Okręgowego prawidłowe i nie wykazują cech błędu. Nie ma wątpliwości co do tego, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów. Fakt ten został w sposób bezsporny dowiedziony, co ma odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
<p>2</p>	<p>Obrońca ponadto wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku poprzez dowolne, jednostronne i bezpodstawne przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, w sytuacji gdy brak było dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, z pominięciem przez Sąd ogólnej sytuacji rodzinnej w rodzinie B.,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>konfliktu i awantur, które były na porządku dziennym, niewłaściwego zachowania pokrzywdzonego wobec syna i pozostałej rodziny, a nadto błędne ustalenie, że ewentualne groźby ze strony oskarżonego wzbudzały w zagrożonym uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Odnosząc się do zarzutu dotyczącego błędów w ustaleniach faktycznych podnoszonego przez apelującego stwierdzić należy, iż w przypadku oparcia skargi na zarzutach mieszanych, to jest twierdzeniu odpowiadającym kilku podstawom odwoławczym, jako podstawę odwołania należy powoływać zarzut tzw. pierwotny, a nie wtórny, stanowiący pochodną usterki pierwotnej. Nieodpowiednie jest bowiem powoływanie kilku zarzutów, gdy jeden z nich jest konsekwencją innego, bądź gdy zarzuty te wzajemnie się wykluczają. Skoro apelacja w badanej sprawie zarzuca obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, to błędne ustalenia faktyczne byłyby pochodną owej usterki, bo jeden zarzut powoduje kolejne, aż po niesprawiedliwość wyroku. Często skutkiem nieprawidłowej oceny dowodów byłyby nie tylko błędne ustalenia faktyczne, ale również nieprawidłowa subsumcja oraz niewspółmierna kara. Przyjmowanie za podstawę apelacji wszystkich przyczyn odwoławczych jest zbędne, bo wystarcza przyjąć jedną z</p>		

<p>nich, a to pierwotną. Stwierdzenie jej spowoduje uwzględnienie apelacji i przeciwnie: oddalenie zarzutu pierwotnego spowoduje pominięcie rozważań odnośnie do zarzutów wtórnych (wyrok SA w Krakowie z dnia 03.12.2014r., sygn. II AKa 192/14, KZS 2015/2/42, LEX nr 1602929). Uwzględniając powyższe zbędnym jest ponowne przytaczanie tej samej argumentacji warunkującej bezzasadność wcześniejszych zarzutów, których pochodną jest zarzut dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych.</p>	
Wniosek	
<p>Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	-----
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	-----
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok w całości utrzymano w mocy.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosku.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwiążle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwiążle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylenia	

-----		-----	
3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
-----		-----	
4.1.	-----		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia			
-----		-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
-----		-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
-----	-----		-----
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Sąd Odwoławczy na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 t.j.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20 stycznia 2021r. w sprawie II K 397/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana